

henholdsvis skulle vedligeholde de Veie, som fandtes i Districtet, uden Henhyn til om de selv eller Naboerne fortrinsvis havde Nyttten af dem. Jeg seer altsaa ikke, hvorledes man, dersom man paa dette Punkt vilde forsøge paa at gjøre Landeveisvæsenet til et almindeligt Statsanliggende, skulde stansbe derved; den samme Ret til Godtgjørelse maatte tilfalde Sognet fra Nabsognet. Jeg maa isvrigt ogsaa gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at man, dersom man vilde give Amtene Anvisning paa at faae de større Summer, de anvende, godtgjorte af Statskassen eller af de andre Amt, for en stor Deel vil tabe de Frugter, man nu lover sig af at sthyde Hovedlandeveisene over til Amtenes communale Forsørgelse, idet man venter, at der derved vil finde en billigere Vedligeholdelse af disse Veie Sted, thi naar man under denne Mellemregning mellem Amtet og Statskassen vil indsthyde ikke alene de ældre Hovedlandeveis, men ogsaa de tidligere saakaldte mindre Landeveie — hvilket jeg troer var den ærebe Talers Mening — og naar man desuden vedtager den Bestemmelse, der er foreslaaet, at Amtsbraadene med Ministeriets Samtykke kunne stabe nye Landeveie, troer jeg, at der vil være en altfor stor Opfordring, ja, jeg kan sige Fristelse for det enkelte Amt til at indbrage saa Meget som muligt under Landveisklassen, for derved at erhverve sig Afgang til Refusion af Statskassen eller Naboerne. Jeg maa aldeles ubetinget fastholde de to Hovedpunkter, at det ikke er nogen Uretfærdighed imod noget som helst Amt, naar Staten nu abandonnerer samtlige Hovedlandeveis, samt at jeg ikke kan gaae ind paa nogen Afregning imellem Statskassen og Amtsbcommunerne for at udjævne Veibyrden i de forskjellige Amt. Jeg skal derimod villig erkjende, at der kan være Billighedshensyn at tage saavel ligeoverfor enkelte Amt som muligvis ligeoverfor enkelte Kjøbstæder, dog vanskeligeré for de sidste end for de første; men forsaavidt Thinget maatte erkjende Bøgten af disse Billighedskrav, maa jeg indstændigt anmode om, at de fyldestgøres indenfor Lovens Ramme, ikke ved Indførelsen af en Bestemmelse deri, om en fastsat Godtgjørelse fra Staten til Amtene, men ved et større eller mindre Afslag i den

Gjæld, som disse eller Kjøbstæderne nu have til Statskassen. Jeg maa forøvrigt bemærke, at jeg ikke troer, at det Amt, der efter de Flestes Udtalelser her synes at være uheldigst stillet, nemlig Ringkjøbing Amt, staaer saa særdeles tilfidsat ved Lovudkastet, som det er blevet fremhævet. Jeg maa først bemærke ligeoverfor den ærebe Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylv. Jørgensen), at den Forurettelse, som, forsaavidt den finder Sted, kunde synes at ligge i, at nogle Amtrenere end andre ere blevne forshuede med Hovedlandeveis, dog umuligt kan tænkes godtgjort igjennem dette Lovudkast. Det forekommer mig indlysende, at man ved Forelæggelsen af det kun kan have haft den nu bestaaende Tilstand for Die, og kun har kunnet foreslaae, hvad man har anseet for billigt, for at kunne gaae over fra den nu bestaaende Tilstand til den, som vil stables ved Vedtagelsen af det andet Lovudkast, hvormod Fortidens Synber og Forurettelser i mine Tanker ligge udenfor, hvad der kan raades Bod paa ved nærværende Lovudkast. Jeg skal erklære mig enig med den nysnævnte ærebe Rigsdagsmand deri, at den smukkeste og vistnok heldigste Maade at komme Ringkjøbing Amt tilhjælp paa vilde være, om den lovgivende og bevilligende Mhndighed snart maatte kunne beslutte sig til at forshne ogsaa den Deel af Landet, hvori Amtet ligger, med de Hovedcommunicationsmidler, som den haardt trænger til, nemlig saavel Jernbaner som Havne. Dersom Forholdene i dette Dieblik vare saaledes, at jeg havde dristet mig til at komme frem med et omfattende Lovudkast om en Udvidelse af Jernbanenettet til det vestlige Syland, vilde jeg ikke have taget i Betænkning ganske at ubelade det sidste Stykke af § 1, og jeg troer, at Ringkjøbing Amt havde kunnet være meget godt tjent dermed. Ringkjøbing Amts nuværende Veibyrder ere paa ingen Maade større end mangfoldige andre Amters, men snarere mindre, gennemsnullig taget. Efter Amtets Regnskab for 1864—65, som er det til Ministeriet sidst indsendte, seer man, at der i bemeldte Aar har været anvendt paa de mindre Landeveie 15,000 Rd., som for et Quantum af, saavidt jeg erindrer, lidt over 18,000 Tønder, ikke udgjør mere end omtrent 5 Ml. pr.